ဒီအတိုင်းနေရင်း
အိပ်ပျော်သွားပြန်သည်မှာ ဘယ်လောက်ပင် ကြာသွားသည်မသိတော့။ ပြန်နိုးလာတော့
မေမိုးတစ်ယောက် မရှိတော့ပေ။ စားပွဲခုံပေါ်မှာတော့ ကြေးအိုးခွက်ကလေးက အပေါ်က
အုပ်ဆောင်းကလေးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ စာရွက်တိုကလေး ည✔ပ်ထားသည်။
"မောင် . . . မေမိုး မောင့်ကို မနိုးရက်တာနဲ့ မနှိုးပဲ ပြန်သွားပြီ။
အိမ်ရှေ့သံတံခါးသော့ ခတ်ထားတယ်။ " စာရွက်ကလေး မှာ မေမိုး လက်ရေး
ဝိုင်းဝိုင်းကလေးဖြင့် ရေးထားတာကို တွေ့ရတော့ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိသည်။
စေ့စပ်သော၊ အကြင်နာ ပိုသော မေမိုးပေ။ ဥ😛ူ့ဥ😛ူ

အချိန်က
ညနေ ၆ နာရီပင် ကျော်နေပြီ။ မြတ်နိုးနှင့်စာကျက်ရန် ရှိတာကို
သတိရကာ အမြန်ပြင်ဆင်ရသည်။ အေးနေပြီဖြစ်သော ကြေးအိုးကို
အလျှင်အမြန်သောက်ပြီး ဒရောသောပါး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဥူ့ဥူ

မြတ်နိုးတို့အိမ်ရောက်တော့
၇ နာရီပင် ထိုးတော့မည်။ စာကျက်နောက်ကျသဖြင့် မြတ်နိုး စိတ်ကောက်နေမှာကို
စိုးရိမ်မိသဖြင့် အလောတကြီး ခေါင်းလောင်းခေါက်လိုက်တော့ ဒေါ်လေးကို တွေ့သည်။
မြတ်နိုးကို မေးတော့ အိမ်ပေါ်မှာပင် ရှိကြောင်း ပြောသည်။
အနည်းငယ်စိတ်အေးသွားပြီး အပေပ်တက်သွားလိုက်သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ ခုံပေါ်မှာ
ဖျော့တော့စွာ ထိုင်နေသော မြတ်နိုးကို တွေ့ရသည်။ နေ့လည်က ဖြစ်နေသော ဗိုက်နာသည့်
ဒုက✔ကသက်သာဟန် မပြ။ မြတ်နိုးက အားနာသဖြင့် သားသားနှင့် စာအတူ ကျက်ရန်
ထလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူ့ပုံစံက မဟန်သဖြင့် သားသားကပင် တားရသည်။ ဥူ့ဥူ

ဒီလိုနှင့်
ထိုနေ့က သားသား မြတ်နိုးတို့ အိမ်ခန်းထဲမှာပင် မြတ်နိုးဘေးနားထိုင်ကာ စာတွေဖတ်ပြရသည်။
မြတ်နိုးကတော့ စာကို ဂ✔ရုစိုက်နိုင် မစိုက်နိုင်မသိ၊ သားသားကတော့ စာကိုသာ
ဖတ်နေရသည်။ ခေါင်းထဲ ဘာမျှ မဝင်၊ စာကို အာ✔ရုံစိုက်မရဖြစ်နေသည်။ ကာမကိစ♣≺တွေ
အလွန်အကျူး ဖြစ်သွား♣လားမသိ၊ အာ✔ရုံစူးစိုက်မရဖြစ်သွားသည်။ ဒါနှင့်ပဲ ထိုနေ့က
စိတ်မပါပဲ မြတ်နိုးဘေးမှာ ထိုင်ရင်း စာတွေ ည ၁၀ နာရီထိုးသည့်အထိ အားတင်းကာ
ဖတ်ရသည်။ ခေါင်းတွေလည်း နောက်ကျိနေပြီး နောက်ဆုံး အိမ်ရောက်တော့မှ
သက်ပြင်းချကာ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အနားယူ အိပ်စက်နိုင်တော့သည်။ ဥူ့ဥူ

ဆက်ရန်

ဆေးကျောင်းသားများ
ဒုက✔များသော ဒုတိယနှစ်မှာ အနိုပ်စက်ဆုံးက ခဏခဏလာနေသော စာမေးပွဲတွေ၊ ဒါတင်မကသေး
စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းတွေကလည်း လူတွေကို ဒုက✔ပေးသည်။ စာမေးပွဲ သုံးခုလောက်

ဖြေပြီးမှ ပထမဆုံး စာမေးပွဲ ရမှတ်စာရင်းက ထွက်လာ သည်။ ထို့ကြောင့်
စာမေးပွဲတွင် ကောင်းကောင်းဖြေမရသဖြင့် စာမေးပွဲဖြေသောနေ့တွင် တစ်ခါစိတ်ဆင်းရဲရသည်။
ဒါတင်မပြီးသေး မေ့လောက်ပျောက်လောက်ဖြစ်တော့မှ အမှတ်စာရင်းက ထွက်လာပြန်တော့
အမှတ်နည်းသဖြင့် နောက်တစ်ခါ စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။ ဖိုင်နယ် နီးတော့ ရခဲ့သမျှ
အမှတ်တွေကို ပြန်ပေါင်းကာ ပျမ်းမျှအမှတ်ကို မိမိဖာသာ ပြန်တွက်ကြည့်ကာ နည်းနေလျှင်
စိတ်ဆင်းရဲရပြန်သည်။ ဥ့😛ဖြူ့😛ေ

ခုလည်း
ဒုတိယစာမေးပွဲ ရမှတ်စာရင်းထွက်လာ ခြင်းနှင့်အတူ နောက် ၁၀ ရက်ကြာလျှင်
ထပ်ရောက်လာမည့် စာမေးပွဲအတွက် ရတက် မအေးဖြစ်ရပြန်သည်။
ဒုတိယစာမေးပွဲမှာလည်း သားသားက အမှတ်ကောင်းသည်။ သို့သော် မြတ်နိုးကတော့ မအောင်၊ ၂
မှတ်နှင့် ကပ်✔ရှုံးသည်။ မြတ်နိုးနှင့်ကပ်လျှက် မေမိုးကို ကြည့်ပြန်တော့ သူလည်း ကျသည်။
မြတ်နိုးလိုပင်၊ ၂ မှတ်နှင့် ကပ်✔ရှုံးသည်။ ထိုနေ့က မြတ်နိုးတစ်နေ့လုံး
မျက်နှာမကြည်လင်၊ မေမိုးလည်း သုန်သုန်မှုန်မှုန်၊ သားသားတစ်ယောက်ကတော့
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို နှစ်သိမ့် ပေးချင်သည်။ ဒါပေမယ့် မြတ်နိုးကိုသာ
နှစ်သိမ့်ပေးနိုင်သည်။ မေမိုးကိုတော့ လျစ်လျူ✔ရှုထား လိုက်ရသည်။ မေမိုးကိုတော့
အားလည်းနာသည်။ သနားလည်းသနားသည်။ ဥ့😛ဖြူ့😛ေ

လာမည့်အပတ်ထဲတွင်
စစ်မည့် စာမေးပွဲအတွက် စာကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားရသည်။ မြတ်နိုးနှင့် ညနေတိုင်း
စာအတူ ကျက်သည်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ဆိုလျှင် တစ်နေ့လုံး စာကျက်ကြသည်။ တောင်တောင်အီအီ
စဉ်းစားရန် အချိန်မရ၊ စာကျက်ရာမှာ စိတ်မပါသော အချိန်တွေ
ရှိခဲ့သဖြင့် ထိုအချိန်တွေကို ပြန်ထေမိစေရန် ယခင်ကထက်
ပိုကြိုးစားရသည်။ဥ့😛ဖြူ့😛ေ

ထိုစာကျက်သော
အချိန်အတောအတွင်း နယ်မှာလည်း အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်လာသည်။ သတင်းကောင်းက မြတ်နိုးဖေဖေ
အမှုကို အကန့်အသတ် မရှိ ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်သည် ဆိုသော သတင်းဖြစ်သည်။
မကောင်းသောသတင်းက လေဖြတ်ပြီးသော အချိန် တစ်လ ကျော်လာသည်အထိ မြတ်နိုးဖေဖေအခြေအနေက
တိုးတက်မှု လုံးဝမရှိသော သတင်းဖြစ်သည်။ လေဖြတ်သော လူနာမှန်သမျှ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း
မှာ သတိလစ်၊ ခြေလက်တွေ လှုပ်မရ၊ မျက်နှာ တစ်ခြမ်းရွဲ့၊ တစ်ချို့ဆိုလျှင်
အစာဝင် မမျိုနိုင်။ သို့သော် သင့်တော်သော ကုသမှု၊ ဆေးသွင်းမှုများ အချိန်မီ လိုအပ်သလို
ပြုလုပ်လိုက်လျှင် လုံးလုံး ပြန်ကောင်း သွားသူတွေ ရှိသလို၊ အားလုံး
ပြန်မကောင်းလျှင်ပင် အနည်းနှင့်အများတော့ အခြေအနေက တိုးတက်မှု ပြကြသည်သာ။ ယခု
မြတ်နိုးဖေဖေကတော့ သတိရကာ မျက်လုံးပွင့်ပြီး တောင်တောင် အီအီလျှောက်ကြည့်သည့်
အဆင့်ကနေ မတိုးတက်။ ♣အတိုင်းသာဆိုလျှင် ပြန်ကောင်းရန်အခြေအနေက
တော်တော်နည်းသွားသည်။ အချိန် ကြာလာသည်နှင့်အမျှ အသက်ကလည်း ကြီးသဖြင့် လုံးပါး
ပါးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ နောက်ဆက်တွဲ အကြောင်းအရာတွေကို
မြတ်နိုးကို အိမ်က မပြောပြသဖြင့် မသိသော်လည်း သားသားကတော့ အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း

ရိပ်မိထားသည်။ အသိထဲမှာ ဒီလိုပုံစံ မျိုးနှင့် လုံးပါးပါးသွားသူတွေ ရှိခဲ့သည်။
ထိုသူတွေက လုံးပါးပါးသွားသည်ဆိုသော်လည်း မြတ်နိုးဖေဖေ ထက်တော့ သာသည်။ အခြေအနေ
တိုးတက်မှုက ရှိထားသော်လည်း အိပ်ရာထဲ လဲသောအချိန်များသဖြင့်
လုံးပါးပါးရခြင်း ဖြစ်သည်။ မြတ်နိုးဖေဖေ အခြေအနေကတော့ မကောင်း။ 😛 😛

အိမ်မှာ
လုပ်ငန်းတွေကို မြတ်နိုးမေမေနှင့် သူ့အဒေါ် မိန်းမသားနှစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း
လုပ်ကိုင်ရသည်။ လူနာပြုစုဖို့ကလည်း ရှိသဖြင့် အလုပ်က တော်တော်ကို များသည်။
မြတ်နိုးက ကျောင်းမတက်ပဲ အိမ်မှာ ပြန်ကူသော်လည်း သိပ်အလုပ် ဖြစ်ပုံမရ၊
လူနာစောင့် အိမ်စောင့် အဆင့်လောက်ပဲရှိသည်။ ကျောင်းတက်ပျက်လွန်းလျှင်
ကျောင်းစာဘက်မှာလည်း ထိခိုက်လာနိုင်သဖြင့် တော်တော်လေး အခက်အခဲ တွေ့ရသည်။😛 😛

ယခုလည်း
စာမေးပွဲ ဖြေပြီးလျှင် အိမ်ပြန်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ စာမေးပွဲက သောကြာနေ့
ဖြစ်သဖြင့် ပြီးတာနှင့် ပြန်လိုက်လျှင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ခံသောကြောင့် ကျောင်းအတွက်
သိပ်မပျက်ဟု ပြောလို့ရသည်။ 😛 😛

ဆက်ရန်

စာမေးပွဲတွင်
သားသားတစ်ယောက် တော်တော်လေး ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ စာကို စိတ်ပါလက်ပါ
မှန်မှန်မဖတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ဒီတစ်ခေါက် စာမေးပွဲမှာ ယခင်အခေါက်တွေကထက် နှစ်ဆလောက်
ပင်ပန်းသွားသည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးနောက် မြတ်နိုးနှင့်အတူ ဘုရားသွားသည်။
ပြီးတော့ ဘုရားမှာပင် လမ်းခွဲလိုက်ကြပြီး မြတ်နိုးက အိမ်ပြန်သည်။ သားသားက
ကျောင်းသို့ပြန်သွားသည်။ အိမ်ပြန်လျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေမည့်အတူ
ကျောင်းသွားလိုက်ခြင်းက မိမိအတွက် ပိုအကျိုးရှိမည်ဟု ထင်သောကြောင့်
ကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ 😛 😛

ကျောင်းရောက်တော့
နေ့လည် ထမင်းစားချိန်ပြီးနောက် ညနေဘက် စာသင်ချိန်ရောက်နေပြီ။ အတန်းထဲမှာ
လူသိမ်များပုံမရ၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကင်တင်းတွင် လူတော်တော်များများကို
တွေ့နေရသေးသည်။ တစ်ချို့တွေကျတော့လည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်နှင့် ကျောင်းသို့
ပြန်မလာတော့ပေ။ ဒါနှင့်ပဲ လူနည်းကာ တိတ်ဆိတ်နေသော စာသင်ခန်းထဲသို့ နောက်ပေါက်မှ
ဝင်လာခဲ့သည်။ 😛 😛

စာတွေကို
အစကတော့ စိတ်ပါလက်ပါနှင့် လိုက်လံနားထောင်နေသေးသည်။ သို့သော်
အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ စာသင်ချိန်ကလည်း နှစ်ချိန်ဆက်တိုက်ဖြစ်သဖြင့် ငိုက်လာသည်။
ဆရာ့အသံကို ကြားတစ်ချက်၊ မကြားတစ်ချက်နှင့် ခဏနေတော့ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ပဲ၊
ထိုက်လျက် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အချိန်
၁၀ မိနစ်လောက်သာကြာလိုက်သည်။ ဘေးမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်မောင်းကို
လှုပ်ကာနှိုးလိုက်သဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ မေမိုး။ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဖာသီးဖာသာ နေနေသော
မေမိုး။ မေမိုးကို မြင်တော့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်သွားသည်။ ဝမ်းလည်းသာသွားသည်။
ဆရာမရိပ်မိအောင် အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် နှစ်ယောက်သား စကားပြောကြသည်။
မေမိုးလည်း စာမေးပွဲတွင် အခြေအနေ မဆိုးကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်သက်သာသွားသည်။
စာသင်ချိန် နောက်တစ်ချိန်ကိုတော့ နှစ်ယောက်သား မတက်ကြတော့ပဲ မေမိုးနှင့်အတူ
မုန့်စားရင် လှည်းတန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လှည်းတန်းရောက်တော့
အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စရာနေရာမရှိသဖြင့် ကန်စောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။
ကန်စောင်းတွင် ထိုင်ကာ မုန့်စားရင်း၊ အအေးသောက်ရင်းဖြင့် စကားတွေ
တော်တော်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ထို့နေ့ညနေက
၅ နာရီ ခွဲလောက်မှ အိမ်ပြန်ဖြစ်ကြသည်။ မေမိုးနှင့် နောက်နေ့ကျလျှင်
လျှောက်လည်ရန် ချိန်းဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ မနက် (နာရီ အိမ်ကစထွက်မည်။
ဘုရားသွားကြမည်စသဖြင့် အစီအစဉ်တွေ သေချာဆွဲခဲ့သည်။ ၁၀ ရက်လောက်
ခွဲနေရခြင်းအတွက် မေမိုးက အစားပြန်တောင်းသလို တောင်းဆိုသဖြင့် သားသားလည်း
မေမိုးသဘောအတိုင်း လိုက်လျောရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်လို့ သားသား
ကားပေါ်က ဆင်းတော့လည်း နောက်နေ့အတွက် မေ့နေမှာစိုး ♣ သေချာမှာသွားသေးသည်။ သားသားကို
တော်တော်လေး ချစ်ရှာသော မေမိုးပင်။

တစ်ခါ
တစ်ခါကျတော့ သားသား မေမိုးနှင့် မြတ်နိုးကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး
မိမိကို ချစ်ကြတာအတူတူပင်၊ လှကြတာ လည်း အတူတူပင်၊ ငွေကြေးအရဆိုလျှင်လည်း
သိပ်မကွာလှ၊ အစစ အရာရာ တူနေသလိုချည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အခြေအနေအရ
နောက်ဆုံးကျလျှင် နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်သာ ရွေးယူရလိမ့်မည်။ ထိုအခါကျလျှင်
မည်သူ့ကို ရွေးရမည် ဆိုသည်က အဓိက ပြဿနာဖြစ်လာသည်။ အစကတော့
စဉ်းစားစရာမလို၊ မြတ်နိုးကိုသာ ရွေးလိမ့်မည်။ သို့သော် ယခုတော့
အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲ ကုန်သည်။ မေမိုးက မိမိဘဝအတွင်းသို့ မထင်မှတ်ပဲ
ဝင်ရောက်လာသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကို ရွေးလျှင်
ကျန်သူက ခံစားရမည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို မိမိအတွက် မခံစားစေချင်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို
တစ်ပြိုင်တည်း ရွေးလို့လည်းမရ၊ တော်တော်လေး ခက်ခဲသည့်ကိစ ♣◄ဖြစ်သည်။ ယခုလို
နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တွဲလျှင်လည်း ရတော့ရသည်။ သို့သော်

မကြာမီအချိန်အတွင် အဖြစ်မှန်ပေါ်လာလျှင် အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲရတော့မည်။
တစ်ခုခုကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်မှ ရတော့မည်။ ဥ😛ြြဥ😛ြ

ဒါတွေ
စဉ်းစားရင်း တော်တော်လေး နောက်ကျမှ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဥ😛ြြဥ😛ြ

မနက်ခင်း
နေရောင်ခြည် နုနုလေးတွေ အိမ်ထဲတိုးဝင်နေချိန်မှာ သားသား အိပ်ရာမှ
နိုးထလာသည်။ ညက နောက်ကျမှ အိပ်ဖြစ်သော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ အချိန် ၇နာရီ
ကတည်းက အလိုလိုနေရင်း နိုးထလာသည်။ အနည်းငယ် ပင်ပန်းနေသလို ရှိသော်လည်း
ရာသီဥတု ပတ်ဝန်းကျင်က သာယာနေသဖြင့် စိတ်တွေကတော့ ကြည်လင်နေသည်။
ဝရန်တာထွက်ကာ အောက်မှ လှုပ်ရှားသွားလာနေသောလူများကို သေချာကြည့်နေမိသည်။
လေ့ကားမှထွက်လာကာ ဈေးသွားသူတွေရှိသလို၊ ကားရေဆေးနေသူ၊ သတင်းစာဖတ်သူ၊
ရေဒီယိုကို တလမ်းလုံး ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖွင့် နားထောင်နေသူ အားလုံး သူ့အာ✔ရုံနှင့်သူ
လှုပ်ရှားလည်ပတ်နေကြသည်။ တောင်ကြည့်လိုက် မြောက်ကြည့်လိုက်နှင့်
တော်တော်ကြာသွားတော့မှ အပြင်ထွက်ရန် ချိန်းထားတာကို သတိရကာ
ပြင်ဆင်တော့သည်။ ဥ😛ြြဥ😛ြ

သွားတိုက်ပြီး
ရေချိုးနေတုန်း အိမ်ရှေ့ ခေါင်းလောင်းသံကို မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသည်။ မေမိုး
ရောက်နေပြီ။ ခပ်မြန်မြန်လေး ရေတွေဆက်တိုက် လောင်းလိုက်ကာ
ရေလဲပုဆိုးကလေးပတ်ကာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ မေမိုး လှပသော မျက်နှာကလေးက
သင်းပျံ့သော မွှေးရနံ့နှင့်အတူ တံခါးဝမှာ ပေါ်လာတော့ သားသား အနည်းငယ်ပင်
မှင်တက်မိသွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မျိုသိပ်ထားသော စိတ်✔ရိုင်းတွေက တမုဟုတ်ချင်း
ပေါက်ဖွားလာတော့သည်။ မေမိုးက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ သားသားက တံခါးကို
ဂျက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ရှေ့သို့ ကုန်းကာ ဖိနပ်ကို
ချွတ်နေသော မေမိုး လုံးဝန်းထွက်သော တင်ပါးတွေနှင့် အကျ♣ လွတ်သွားသော အမွှေးနု
စိမ်းလေးတွေနှင့် ခါးကလေးကို မြင်လိုက်ရတော့ ရမ✔က်စိတ်တွေက ထိန်းမရဖြစ်လာကာ
တင်နှင့်ခါး ဆုံသော ကျောသားကလေးကို အားရပါးရ နမ်းပစ်လိုက်မိသည်။
လက်နှစ်ဖက်ကတော့ သိမ်ငယ်သော ခါးကလေးကို ကိုင်ထားလျက်။ဥ😛ြြဥ😛ြ

မထင်မှတ်သော
သားသားလုပ်ရပ်ကြောင့် မေမိုးတွန့်ကနဲဖြစ်ကာ ကော့တက်သွားကာ နောက်သို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် သားသားက မေမိုးကိုယ်လုံးကို ဆွဲလှည့်လိုက်ကာ
မေမိုး ပတ်ထမီအကွဲကြောင်းအတွင်းမှ လက်လျှို ဝင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
ထမီကွဲကြောင်းကို ဆွဲဟလိုက်ကာ အထဲမှ ပင်တီကလေးကို အားရပါးရ
လှမ်းစုပ်နမ်းလိုက်သည်။ မေမိုး အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သွား သည်။ သားသားထံမှ ဒီလို
အငမ်းမရ ခပ်ကြမ်းကြမ်း လုပ်ရပ်တွေကို အစွဲလန်းကြီး စွဲလန်းနေရသည်မှာ
ကြာပြီဖြစ်သည်။ သားသား ဆံပင်တွေကို အားရပါးရ ဆုပ်ထားမိသည်။

သားသားလက်နှစ်ဖက်က အောက်မှ မေမိုးပင်တီကလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်တော့မှ မေမိုး ✔ရုတ်တရက် သတိရသွားကာ သာသားကို အတင်းဆွဲဖယ်လိုက်ရသည်။

“မောင်
. . မလုပ်နဲ့၊ . . ”

သားသား
ထူးဆန်းသွားသဖြင့် မေမိုးကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟိုလေ
. . မေမိုး ဒီနေ့ သို့မဟုတ် နက်ဖြန် ဟိုဟာ
လာတော့မှာ . . အဲဒါ ”

သားသား
ထိုအခါမှ မေမိုးပစ♣⮘ည်းကလေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘာသွေးမှ မရှိပါ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ညီညီညာညာရှိသော အမွေးလေးတွေနှင့် ညိုဝင်းသော အသားအရေနှင့် ပနံရ တင့်တယ်နေသည်။ အတွင်းခံကို ကြည့်လိုက်တော့ အထဲမှာ ပက်ဒ် ခံထားသည်။ သန့်ရှင်းနေသည်။ ဘာသွေးမှ မရှိ။ မေမိုး ရာသီလာခြင်းအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတာ ဖြစ်ပုံရသည်။ ဒါကို သိလိုက်ရတော့ ပိုပြီး လုပ်ချင်စိတ်တွေက ပြင်းပြလာသည်။ ဒီလိုရက်က စိတ်အချရဆုံးဖြစ် ♣ ပိုလုပ်ချင်သည်။ နောက်သို့ ကုန်းသွားသော မေမိုးကို ပေါင်တံတွေဆီက သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မိမိဘက်သို့ ဆွဲအယူ မေမိုးက နောက်သို့အဆုတ် ပေါင်ရင်းသို့ ရောက်နေသော ပင်တီကလေးနှင့် တုတ်မိလျက်သား ဖြစ်ကာ မေမိုး နောက်သို့ ဖင်ထိုက်လျက် လဲကျသွားသည်။ သားသား မေမိုးနောက်သို့ လေးဘက်ထောက်လျက် လိုက်ကာ မေမိုး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကားကာ ပေါင်ကြားထဲ ခေါင်းဝင်မည်လုပ်တော့ ပင်တီက ခံနေသဖြင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ဆွဲလိုက်ရာ ပါးလွှာသော ပင်တီကလေးမှာ ✔ရုတ်တရက် ပြုတ်ထွက်သွားတော့သည်။

“အို
. . မောင် ”

ပင်တီပြုတ်အထွက်
ပေါင်နှစ်ခုမှာ အစွမ်းကုန် ကားထွက်သွားရာ မေမိုးအင်္ဂါ
နူတ်ခမ်းသားကလေးနှစ်ခုလည်း ဟစိစိ ဖြစ်သွားရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သားသားပါးစပ်က

မေမိုးအင်္ကျီစပ်မှာ လာရောက်ဖိကပ်ကာ စုပ်ဆွဲပစ်လိုက်ရာ မေမိုးမှာ ✔ရုတ်တရက်
ချက်ကောင်းထိသွားပြီး ကော့တက်သွားတော့သည်။ ပါးစပ်မှာတော့

“မောင်
. . . အို . .. မောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မောင်
ဘုန်းနိမ့်လိမ့်မယ် .. . ရှီး”

ညည်းညူရင်း
တားရင်းဖြင့် သားသားလုပ်သမျှ အရသာ တက်နေမိတော့သည်။ ခံစားချက်တွေက
ဒီတစ်ချီမှာ ပိုထိမိသည်ဟု ထင်ရသည်။ သားသားတစ်ယောက် အလိုလိုနေရင်း ဘာဂျာမှုတ်ခြင်းကို
တပ်မက်နေမိသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။ မေမိုး အပြင်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုရော
အတွင်းနှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကိုပါ အားရပါးရ ဆွဲစုပ်သည်။ လျှာနှင့် ထိုးကော်သည်။
ဂျီစပေါ့ဟု ထင်သောနေရာတစ်ဝိုက်ကို လျှာနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး
တော်ကော်ထိုးရင်း ဂျီစပေါ့ကို သဲကြီးမဲကြီးရှာသည်။ မကြာလိုက်ပါ။
ဂျီစပေါ့ကို ထိထိမိမိကြီးကို လျှာနှင့် ထောက်မိကြောင်း မေမိုးက “ အိုး . .အိုး ”
အော်ကာ သက်သေပြသည်။ ဒီအတိုင်းကြီးပဲ အတင်းကော်ကော်ထိုးပစ်လိုက်ရာ တဆတ်ဆတ်
နှင့် အကြောတွေဆွဲကာ မေမိုးတစ်ယောက် တစ်ချီပြီးတော့သည်။

မေမိုးလည်း နောက်သို့ ခြေပစ်လက်ပြစ် ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် သားသားက သူ့ပုဆိုးကိုချွတ်လိုက်ရာ
မေမိုးက ...
“ မလုပ်ပါနဲ့မောင်ရယ် ...မေမိုး ဒီနေ့ ဟိုဟာ လာမှာပါဆို ...”
သားသား တွေကနဲဖြစ်သွားပြန်သည်။ ထို့နောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။ မကြာမီပင် နူးညံ့သော
အထိအတွေ့တခုက သူ့ပါးပြင်ပေါ်ကျရောက်လာသည်။ ပူနွေးစွတ်စိုသော နှုတ်ခမ်းတစုံ၏ ထိတွေ့မှု ...
“ မောင် ...”
“ ပြောလေ ...မေမိုး ...”
“ မောင် စိတ်ဆိုးသွားလား ...ဟင် ”
“ ရပါတယ် မေမိုးရယ် ...မောင် နားလည်ပါတယ် ”
“ မောင့်ကို အဲဒါလေးတွေကြောင့် ချစ်ရတာ ...”
သားသား မေမိုးကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကပိုကရို ဝဲကျနေသော နဖူးဆံစကလေး တွေကို
ပွတ်သပ်ပေးနေမိသည်။ မေမိုးကို စိတ်ဆိုးခြင်းမဖြစ်မိသော်လည်း အောက်က ဖွားဖက်တော်ကတော့ လိုတာမရလို့ ထင်သည်
...ခုထိ စိတ်ဆိုးမပြေသေး။
“ မောင် ...မောင် လို့ ...”
သားသား မေမိုးဘက်ကို တချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...
“ အင်း ...မထူးပါဘူးကွာ ...မောင် မေမိုးကို အထင်မသေးဘူးဆိုရင် တခုခုလုပ်ပေးပါရစေ ...”
“ ဘာကိုပြောတာလဲ မေမိုး ...”
“ ဒီလိုလေ ...”
ထို့နောက်တွင်တော့ နွေးထွေးသော အတွေ့အထိတခုကို သူခံစားလိုက်ရသည်။ “မေမိုးရယ် ...” သူ တိုးတိုးလေး
ညည်းမိသည်။ ရှေ့လျှောက်ပြီးတော့လည်း သူ့အပေါ် အနွံတာခံ၊ ကောင်းရှာလွန်းသော သည်မိန်းကလေးနှင့် သူ
နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မိသော မြတ်နိုးတို့ကို ဘယ်လို ရွေးချယ်ရမှာပါလိမ့် ဟုလည်းတွေးမိသည်။
မေမိုး၏ အပြုအစု အယုအယများအောက်တွင် သားသားတယောက် မိန်းမောနေရင်း နောက်ဆုံးမတော့ ဗီလင်က
အထွဋ်အထိပ်ရောက်လာကာ သူပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်သွားပါတော့သည်။ မေမိုးကိုကြည့်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းတဝိုက်တွင်

ပြောင်လက်လျက် သူ့ကို ပြုံးပြုံးကလေး ပြန်ကြည့်နေတာကို တွေ့ရသည်။ သူ မေမိုးကိုယ်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်ရင်း ယုယကြင်နာစွာ ဖက်ထားလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ သူ အိပ်ရာမှထ၊ ပုဆိုး ပြန်ဝတ်လိုက်သည်။
" ကဲ ...မေမိုး ထ ..."
" ဘာလုပ်မလို့လဲ မောင် ..."
" လာပါ မေမိုးရယ် ..."
သူ မေမိုးကို ရေချိုးခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မေမိုးနှုတ်ခမ်းတဝိုက်မှ ပေကျံနေသည်များကို ရေဆေးပေးလိုက်သည်။ သူ့ သွားပွတ်တံကလေးကို သွားတိုက်ဆေးထည့်ပြီး မေမိုးကို ပါးစပ်ဟခိုင်းလိုက်သည်။ ဝိုင်းဝိုင်းကလေး ပွင့်ဟနေသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက ရင်ခုန်စရာ ...။ သူ မေမိုး၏ ဖြူစင်ညီညာသော သွားကလေးတွေကို နာသွားမည်စိုးသည့် အလား ဖြည်းညင်းစွာ သွားပွတ်တံကလေးဖြင့် ပွတ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေတခွက်ခပ်ပေးကာ ...
" ပလုပ်ကျင်းလိုက်လေ မေမိုး ..."
အားလုံးပြီးတော့ သူ မေမိုးကို အိမ်ရှေ့သို့ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် စိုနေသည့်ရေများကို သေချာစွာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။ နောက်တော့ မေမိုးက သားသားကို တွတ်တီးတွတ်တာ ချွဲနွဲ့နေသေးသည်။ နေခင်း မွန်းလွဲချိန်လောက် ရောက်မှ ပြန်သွားသည်။ သားသားရင်မှာတော့ မွန်ကျပ်သည့် ဝေဒနာက တနေ့တခြား တိုးတက်လာနေတော့သည်။
မေမိုးပြန်သွားတော့ သူတယောက်တည်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေမိသည်။ သူရဲ့ စိတ်တွေ ပျော့ညံ့ခဲ့တာကိုပဲ အပြစ်တင်ရတော့မှာပဲလေ ...။ မြတ်နိုးကို ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေနှင့် ကြုံနေရသည့် မြတ်နိုးကို တပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။ မထူးပါဘူးလေ ...အခြေအနေတွေအားလုံး ပြေလည်ဖို့နည်းလမ်းက မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ သဘောထားချင်း ညှိမှသာဖြစ်တော့မည်။ သို့သော် ထိုအခြေအနေမျိုးက ဘယ်လိုလုပ် ဖန်တီးလို့ ရမှာလဲ။ တယောက်ယောက်က အလွယ်တကူ နောက်ဆုတ်ပါ့မလား၊ နှစ်ယောက်စလုံး တင်းခံနေမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက်စလုံးပဲ သူ့ကိုမုန်းသွားတော့မှာလား ...။ တွေးရင်း သားသား ခေါင်းတွေပူလာသည်။
မြတ်နိုးအကြောင်းကိုတွေးမိတော့ သူ့အိမ်အခြေအနေ၊ သူ့အဖေ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို တွေးမိပြီး စိတ်ပူမိသည်။ မြတ်နိုးတယောက် ပင်ပန်းနေတော့မှာပဲလေ ...ကူညီမည့်သူကလည်း ပြေးကြည့်မှ နှစ်ယောက်နဲ့တပိုင်း ဆိုတော့ ညှိုးနွမ်းနေမည့် မြတ်နိုး၏ မျက်နှာကို တရေးရေးမြင်လာသည်။ သို့ပေမယ့် လောလောဆယ် ဖြေရှင်းမပေးနိုင်သေးသဖြင့် ခေါင်းထဲမှ ထုတ်ထားလိုက်ရလေသည်။ ထို့နောက်တော့ စာကျက်စရာရှိသမျှကို စုရှင်းရသည်။ အဖော်ရအောင် မေမိုးကို ခေါ်ပြီး အတူစာကျက်ဖို့ စဉ်းစားသေးသော်လည်း မေမိုးနှင့်ဆိုလျှင် စာကျက်ဖြစ်မည်မဟုတ်ကြောင်း သိနေလေသည်။သားသားတယောက် ဒီလိုနှင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှစ်ရက်ကို စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသည်။
တနင်္လာနေ့၊ မြတ်နိုးနှင့်ပြန်တွေ့ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းသာနေမိသည်။ သားသား ကျောင်းကို အစောကြီးရောက်အောင် သွားသည်။ ထို့နောက် ကန်တင်းတွင်ထိုင်ကာ မြတ်နိုးလာမည့်လမ်းဆီသို့ မျှော်နေမိသည်။ လက်ဖက်ရည်တခွက်ကို ဖိမ်ဆွဲ သောက်ရင်း မြတ်နိုးကိုစောင့်သည်။ ထိုအခိုက် သူ့ပုခုံးပေါ်သို့ လက်တဖက်ရောက်လာသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ လှည့်ကြည့်တော့ မေမိုး ...။
" မေမိုးပါလား ...လာထိုင်လေ ..."
ပြီးမှ တိုးတိုးကြိတ်ပြီး "လူတွေကြားထဲ ...သိပ်မကဲနဲ့"ဟု ဝေါက်လိုက်မှ လျှာတစ်လစ်ကလေးထုတ်ကာ ငြိမ်သွား၏။ သည်လိုနှင့် ပထမဆုံးကလပ်စ် စဖို့ပင် အချိန်နီးလာပြီ။ ကန်တင်းမှာ ထိုင်နေရတာကလည်း ညောင်းတောင်လာပြီ။ ထို့ကြောင့် သားသား အတန်းတက်ရင်း မြတ်နိုးကိုစောင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူနှင့် မေမိုး ကန်တင်းထဲမှ ထထွက်လာကာ စာသင်ခန်းဆီလာခဲ့သည်။
ဆရာရောက်လာသည်အထိ မြတ်နိုးကို မမြင်ရသေး။ သားသားလည်း အတန်းလာတက်မိတဲ့အတူတူ မထူးပါဘူးဟု တွေးကာ စာကို သေချာအာရုံစိုက်လိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာတော့ နောက်တန်းဘက် တချက်လှည့်ကြည့်သည်။ မထူး ...နောက်ခုံမှ မေမိုးကသာ ချိုမြစွာ ပြုံးပြသည်။ စာသင်ချိန်ပြီးသည်အထိ မြတ်နိုးရောက်မလာပါ ...။
ထို့ကြောင့် ကန်တင်းများရောက်နေမလားဟုတွေးပြီး သွားရှာရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူ ထိုင်ခုံမှထလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မေမိုးက အနားရောက်လာသည်။ သားသား တွေးမိသည် ...ငါ့ကိုယ်မှာ သံလိုက်များပါနေသလားဟု ...။ မေမိုးကို နေခဲ့ဖို့ပြောတော့ မျက်နှာကလေးညှိုးသွားသည်။ တခါတလေတော့လည်း တကောက်ကောက်လိုက်တတ်သည့် မေမိုးအကျင့်ကြောင့် စိတ်ညစ်ရသည်။ သို့သော် မြတ်နိုးအနားမှာမရှိသည့် အချိန်တိုင်းတွင် သူ့အလိုကျ၊ ဂရုစိုက်ဖြည့်ဆည်း ပေးတတ်သည်ကြောင့်လည်း ချစ်ရပြန်သည်။
ကန်တင်းကိုရောက်တော့ လမ်းကို ကျောပေးထိုင်နေသည့် မြတ်နိုးကိုတွေ့ရသည်။ သူ မြတ်နိုးဘေးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခေါင်းကလေးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးကတော့ လှည့်တောင်မကြည့် သူစိုးရိမ်သွားသည်။ ဘေးချင်းယှဉ်ရက် ဝင်ထိုင် လိုက်ပြီး မျက်နှာလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ ပုလဲဥကလေးတွေက ပါးပြင်မှ စီတန်းနေသည်။

“ မြတ်နိုး ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ”
သူ့အသံကြားမှ မြတ်နိုးကိုယ်ကလေးက တသိမ့်သိမ့်ဖြစ်လာသည်။ သူ မြတ်နိုး၏ လက်မောင်းကလေးကိုကိုင်ကာ ဆွဲထူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် မြတ်နိုး၏လက်ကိုဆွဲကာ ဘောလုံးကွင်းဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားရပ်ကွင်းသို့ ဦးတည်လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မြတ်နိုးအိတ်ထဲမှ ကားသော့ကိုထုတ်ကာ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးကို မောင်းသူဘေး ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး၊ သားသားက ကားကိုစက်နှိုးလိုက်သည်။ သူ မြတ်နိုးဘက်ကို တချက်ငဲ့ကြည့်တော့ အငိုစဲနေပြီ ...။ ကားကို ကန်ဘောင်ဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် မောင်းလာခဲ့သည်။ ခဏနေတော့ မြတ်နိုးခေါင်းကလေးက သူ့ပုခုံးပေါ်ကျလာသည်။ မြတ်နိုးခေါင်းကလေးကို သူပါးဖြင့် တချက်ကပ်လိုက်ပြီး ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ ...ကန်ဘောင်ရောက်လာပြီ။
ဂိတ်ဝင်ကြေးပေးပြီးနောက် ကားကို ပါကင်ထိုးလိုက်သည်။ ပြီးနောက် မြတ်နိုးကိုကြည့်လိုက်တော့ လက်ကိုင်ပဝါ ကလေးကို ထုတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်နေတာ တွေ့ရသည်။ ကားတံခါးများကိုဖွင့်လိုက်ပြီးနောက် မြတ်နိုး၏ လက်ဖမိုးလေးကို အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မြတ်နိုးပါးကလေးကို တချက်ပွတ်ပေးလိုက်ပြီး ...
“ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ မြတ်နိုးရယ် ...ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင် ...”
“ ...”
“ ပြောလေ မြတ်နိုး ...”
“ ဖေဖေ ...”
“ ဦး ...ဘာဖြစ်လို့လဲ ”
မျက်ရည်တို့နှင့်အတူ ရှိုက်သံစွက်လာပြန်သည်။
“ ပြောလေ မြတ်နိုးရယ် ...အကျိုးအကြောင်းသိမှ ကိုယ်ကူညီလို့ရမှာလေ ...”
“ ဖေဖေလေ ...အစာမဝင်တာ သုံးရက်ရှိသွားပြီတဲ့ ...တကိုယ်လုံးလည်း အေးစက်နေတာပဲ၊ ဆရာဝန်တွေက အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေပါတယ်လို့သာပြောတယ် ...ဖေဖေ့အခြေအနေက ...ဟင့် ဟင့် ...”
သူ မြတ်နိုး၏ပါးပြင်ကလေးပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့်သုတ်ပေးလိုက်သည်။
“ သူတော်ကောင်းကို နတ်ကောင်းမမှာပါ မြတ်နိုးရယ် ...အရမ်းကြီးလည်း စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ ...”
ထိုနေ့က သားသားတယောက် မြတ်နိုးကိုချော့ရင်း ညနေစောင်းသွားသည်။ ကန်ဘောင်က ပြန်ထွက်ခဲ့တော့ ညနေ ငါးနာရီထိုးနေပြီ ...သူ မြတ်နိုးအိမ်အထိ လိုက်ပို့သည်။